

Д. А. Р.
от Суреп. Пребодзиди

в. „ЗАЩИТА“ пазива за сега

всѣка Сжбѣта

Абонаменти:

Въ гр. Шуменъ . . . 1 год. 6 л.

1/2 „ 3 л.

За държавн. и кр. вѣстникъ

За година . . . 8 лева

За 1/2 година . . . 4 лева

За странство . . . 10 лева

ЗАЩИТА

ПОЛИТИКО-ОБЩЕСТВЕНЪ И ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Единъ брой 15 ст.

За обявяване на предплаща:
за редъ германск. за прѣвъ ижтъ,
20 ст. за вѣстникъ месѣ.
10 ст.
На нѣрв. се взема двойно.
Всѣко нашен до вѣстника
посла, пари и пр. се
не провайтъ. Редакцията и адми-
нистрацията на вѣстника,
въ гр. Шуменъ.

Абонамента се прѣдплаща.

латени писма не се приематъ.

Пенка Стоинова

—и—

Антонъ Ув. Саксзовъ

РЪЧНИ.

София, 10 Септемврий 1895 год.

Осман-Пазаръ

Шуменъ.

(3—2).

ОБЯВЛЕНИЕ.

Обявявамъ за знание на интересуещитѣ се лица, че имамъ за проданъ слѣдующитѣ стоки въ означеното количество.

Около 15000 оки *вълна*, бѣла, бозена и червена, произведение изъ Шуменското окръжие.

Първо качество бѣла вълна по 2 л. 40 ст. стара ока

Второ „ „ „ „ 2 л. 30 „ „ „

Първо „ червена и бозена „ 2 л. 20 „ „ „

Второ „ „ „ „ 2 л. 10 „ „ „

Трето „ „ „ „ 2 л. — „ „ „

Кашкавалъ първо качество по 1 левъ килограмъ и второ качество по 90 ст.

Желаноститѣ да кушатъ горнитѣ стоки, да се отнесъ до:

Маринъ Станевъ, гр. Шуменъ, Костова частъ, магазинъ № 8, срѣщу окръжното управление.

(3—3)

ОТЪ АДМИНИСТРАЦИЯТА НА „ЗАЩИТА“.

Явяваме на почитаемитѣ си г-да абонати, че тия дни излиза по събирка на абонатитѣ г-нъ Иванъ Касабовъ, който срѣщу всѣка събрана сумма ще издава редовна квитанция, подпечатана съ печатътъ на вѣстникътъ.

Шуменъ, 7 Октомврий 1895 г.

Читателитѣ сж чели вече статията, която биде напечатана въ 34—35 бр. на вѣстникътъ ни, и въ която се изказа мнѣние за едно помирение между водителитѣ на тия партии, които не различаватъ много както по вътрѣшната, тъй и по външната си политика.

По поводъ на тая статия се отзовахъ вѣстникитѣ „Миръ“ и „Прогрессъ“, като оставяме на страна казаното отъ в. „Свобода“, понеже ний нито сме чакали, нито нѣкога ще чакаме нѣщо заслужаващо внимание въ тоя вѣстникъ.

По писаното въ в. „Миръ“ ний нѣма що да кажемъ, за сега защото редакцията на тоя вѣстникъ е погледнѣла на подигнатия въпросъ отъ една похвална гледна точка и е изеказала доста безпристрастно своето си мнѣние, като е запазила помирительния духъ, който се прокарваше въ обнародваната отъ насъ статия.

Обаче редакцията на в. „Прогрессъ“, като сждимъ по надутостта на писаното по тоя поводъ и по подмятанията, които прави на мѣсти спрѣмо редакцията на „Защита“, не е погледнѣла отъ тая гледна точка, отъ която сме ний гледали. За да не бждемъ криво разбирани, ний намираме за нужно да дадемъ едно освѣтление по тоя въпросъ.

Ний не гледаме на подигнатия отъ статията въ „Защита“ въпросъ, като на „доста наивенъ и не издържащъ сериозно обещание“, тъй като ако бѣше се гледало на подобенъ въпросъ тъй, едва ли нѣкога би се дошло до едно съглашение между редакторитѣ на „Прогрессъ“ и „Миръ“, каквото сжществуваше сега. Ний, напротивъ, гледаме сериозно, защото не виждаме невъзможностъ за едно съглашение, щомъ се направятъ отстъпки и се жертвуватъ личнитѣ амбиции. А доброжелателитѣ на отечеството си не могатъ да не направятъ това, когато иматъ прѣдъ видъ, че усложнението на външнитѣ запитни не трѣбва да ни заваря слаби вътрѣшно, още по-вече, когато почти еднакво се гледа на тия запитни отъ странитѣ, които трѣбва да се сплотятъ. Въ минути сериозни, въ минути сждбоносни, когато всѣкий часъ ний можемъ да очакваме важни събития, които не ще минатъ безъ да се доесѣгнатъ до нашитѣ общенародни интереси, ний трѣбва да бждемъ едружени, трѣбва да си подадемъ ръка, за да бждемъ въ състояние, колкото е възможно, по-вече да придобийме за своето народно обединение и за запазването своитѣ интереси, каквито трѣбва да има най-главно прѣдъ видъ една независима държава.

Колкото по въпросътъ за Династията, ний мислимъ, ще бжде много наивно да се подига, тъй като ний нито сме искали, нито пъкъ сме имали на умъ да испрѣчваме тоя въпросъ при подобно едно съглашение, тъй като въпросътъ за династията, мислимъ, за насъ българитѣ е рѣшенъ и не трѣбва да го подигаме изново. Като се говори въ въпросната статия за помирение, изказа се и желанието да се направятъ отстъпки и да се жертвуватъ лични амбиции. Нима тукъ не влиза и въпросътъ за Династията и че на него трѣбва да се гледа като на дѣло свършено, та „Прогрессъ“ испрѣчва тоя въпросъ като причина, по която и намира изказаното мнѣние въ статията на „Защита“ за неиздържващо сериозно обещание и доста наивно?

При това „Прогрессъ“ не иска да приеме даже, че подобно едно прѣдложение може да се подигне отъ независимия печатъ, то ни проважда да се „расправяме по-напрѣдъ съ своя Карагеловъ, та тогава да се явяваме прѣдъ българското общество съ прѣдложението си“. Първо и първо ний ще обърнеме вниманието на „Прогрессъ“ върху това, че редакцията на „Защита“ нѣма свои кумири, та и не иска никога да ги има, защото не е органъ на Ивана или Драгана, но е органъ на народътъ, на народнитѣ интереси: това стои на чело на програмата ѝ. Ако ний сме дали мѣсто на въпросната статия, не сме искали да постигаме нищо друго, освѣнъ да станемъ откликъ на грамадното мнозинство отъ българския народъ, което не желае нищо друго, освѣнъ прѣмахването на тия крамоли у насъ между водителитѣ на партиитѣ, които не различаватъ твърдъ много по вътрѣшната и външната политика, а заедно съ това и прѣмахването на злото, което подѣжда държавния ни организъмъ.

Ний съжالياваме, че редакцията на „Прогрессъ“ не е могла да ни разбере, като е взела подигнатия въпросъ отъ „Защита“ отъ обратната страна и ни проважда да се „расправяме“ съ „свои“ и не свои.

Ний ще чакаме сериозни обещания по тоя въпросъ отъ всички вѣстници, къмъ които апелирахме и тогава ще се повърнемъ изново по него.

Мистъръ Баучеръ въ Шуменъ.

Отъ 28-ий Септемврий до 2-ий Октомврий града Шуменъ бѣше щастливъ да види единъ сжжпъ гостенинъ съ слѣдующитѣ значителни бѣлѣзи: рѣстъ високъ, очи сиви, лице огладено, брада котлети, косми рѣждиво-червени, тѣло малко навѣдено, ходъ интересенъ. Този господинъ бѣше придруженъ отъ единъ квази-тержуманинъ, съ когото той много лѣсно се разбираше, види се, наший гостенинъ е наученъ да говори съ мимики.

Мистъръ Баучеръ, кореспондентина на в. „Таймъ“, е дошълъ въ гр. шуменъ да изучи по-отблизу положението на работитѣ, особенно да види да ли положението на турското население е добро. Но само съ тази разлика, че той прибѣгваше къмъ лица, които до нѣкъдъ си ще отговарятъ на неговитѣ желанія. Той е викалъ при себе си нѣкои лица, отишелъ е при прѣславския народенъ прѣдставителъ и пр. и пр. и достойний му другаръ и сподвижникъ Хаджи Шемединъ, съ които диаволъ знае какво е говорилъ. Господствому е говорилъ съ двама други интелигенти момци, отъ чиито бесѣди ний можяхме да разберемъ каква е била цѣльта на този лъже-Хауардъ и какво той гони.

Една отъ похвалнитѣ маниери на този кореспондентъ е тази, че той като знае гжделътъ на турското население може много хубаво да го дразни и наостря противъ сжществующий строй въ България. Господствому не можалъ да си обясни, като какъ въ единъ окръгъ, гдѣто по-голѣмата частъ отъ населението е турско, официалния езикъ да е българския. И наистина, г-нъ Баучеръ ни много очудва съ своитѣ си сжждения, защото ний не знаемъ държава, въ която официалния езикъ да е другъ, а не онзи на господствующата частъ отъ народътъ. Мистъръ Баучеръ, види се, защото гледа на днешния строй съ черни очила, запиталъ едного господина: турското население упражнява ли свободно своитѣ права? На този въпросъ господинътъ му отговорилъ, че турското население не може да се каже че не е упражнило свободно правата си, защото има прѣдставители въ каммарата, въ окръжния съвѣтъ, въ постоянната комиссия, въ градския съвѣтъ и въ по-вечето общини кметовѣ сж турци. Ний въ прибавление на това ще кажемъ г-ну Баучеру, че не само турското население е свободно, но още съ своята си многочисленность удушаватъ обмислитѣ и съзнателнитѣ гласове на интелигенцията. Господинъ Баучеръ има особенно мнѣние за чистотата на българина, защото спалъ въ една турска къща и една блѣха не го е ухапала, когато въ хотелътъ отъ блѣхи не можалъ да спи. Това той го казва не защото е така, а защото той трѣбва да хули и ругае всичко принадлежащо на този народъ, отъ чието гостоприемство той толкова години се е ползувалъ.

Ний считаме за излишно да се занимаваме по-нататкъ съ ексцентричноститѣ на този Джакъ и ще му посочимъ кѣдъ именно той трѣбва да отиде, за да може да мине за единъ истинский филантропъ, какъвто той иска да се покаже, а излѣзе много бошъ. Какво е положението на мюсюманското население въ България, всѣкой знае или пъкъ ако не знае, да погледне наоколу си и да си състави едно понятие, особенно да сравни своитѣ си права съ ония на турчина и да види какво той стои по-горѣ отъ него. Какво е положение

нието на мюсюманското население въ Индия? Лошо и лошо. За неговото подобрение се има нужда от много филантропи и хуманисти, но не явяват хуманисти, като нашия скъп гостенин. Хенри Жорж, като третира Малтусовата теория на народонаселението въ съчинението си „Прогрессът и бъднестъ“, относително унищожаването на милиони хора от върлюция глад въ Индия, казва: „истинната е, че тѣзи гладове, които сѣ унищожавали и сега унищожаватъ милиони хора, не се вече причиняватъ отъ натискътъ на народонаселението върхъ естественитѣ граници на сръдствата за живиѣние, нито пъкъ отъ опустошението, причинено отъ Хайдаръ Алиевата конница. Милионитѣ на Индия, които сѣ си наводждали вратовѣтъ подъ яремътъ на много завоеватели, обаче най-лошиятъ отъ всичкитѣ е по-постъпенниятъ и тежкия товаръ на английското владичество, товаръ, който лишава милиони отъ животъ, и който, споредъ мнѣнието на много списатели англичани, клони да се свърши съ една много страшна катастрофа.“

Къдѣ отиватъ милионитѣ левове отъ индийското производство? Всека година по 20,000,000 английски лири стърлинги отиватъ въ Англия, въ видъ на данъци, пенсии и то безвъзвратно и това всичкото иде отъ съблачението на единъ народъ работници, които въ много мѣста на драго сърдце би работилъ за 2 гроша на день. Като е така, гдѣ оставатъ правата на мюсюманитѣ въ Индия? Тѣ сѣ потъпкани, никой не може да кръкне по този съсипителенъ режимъ, а господинъ Баучеръ за това никакъ не се тревожи и го нарича английско право на завоевание. Мистъръ Хиндманъ казва: Истината е че индийското общество, като едно цѣло, е усиромашало много подъ нашето управление, и процесътъ сега непрѣдва много бърже.“

Да вземемъ за примѣръ послѣднитѣ събития въ Македония. Колко хиляди хора сѣ исклани, колко българи онеправдани, колко, най-послѣ, Божии създания сѣ лишени отъ дарената отъ Бога свобода, и това за позоръ на просвѣтений деветнадесетий вѣкъ, а Баучеръ ходи изъ свободна България да дири хора исклани, турци онеправдани. Защо тѣзи хора да гниѣтъ подъ съсипителния режимъ на турското владичество, дали Баучеръ се е нѣкога запитвалъ? Ний положително утвърждаваме, че защото не иде на гайдата на хуманността и на политиката на този Джонъ Булъ Хуманността на този лъже-Хауардъ се показва въ най-големата си сила тамъ, гдѣ то има интересъ за Англия. Щомъ се отвори въпросъ за Македония и правата на Македонца, християни филантропи (?), като нашия интересенъ господинъ, мълчатъ и си правятъ угушки, а Румънската преса за позоръ се произнесе, че ако тѣхнитѣ еднородци, куцо-власитѣ, сѣ се развивали, то, това се дължало на умното и хуманното управление на Султана, а единъ шамаръ да цапнатъ на нѣкой мръсенъ влахъ или чудовищенъ англичанинъ, ето ти цѣлъ междунороденъ въпросъ.

Отъ друга страна, ний питаме г-на Баучера, отъ гдѣ си взема това право да ходи така изъ просвѣтена България; да не мисли той че се намира въ Африка или Патагония? Кой трактатъ е далъ право на Англия да интервенира въ Българското управление и да събира махзари отъ недоволници? По нахална постъпка отъ тази ний не сме виждали. Кой български кореспондентинъ е отишълъ въ Ирландия да пита угнетенитѣ и бѣднитѣ ирландци, защо нѣматъ имоти и защо нѣматъ свой парламентъ, и ако отидѣше какво щѣше да стане съ него? Заведнѣжъ щѣше той да се намѣри на границата.

Въ заключение, ний считаме много за умѣтно да посочимъ, както на Българското правителство, така и на администрацията на в. „Таймсъ“, какво да правятъ при така сложениѣ обстоятелства. Баучеръ, ако иска да мине за филантропъ, да остави Балканитѣ, да се остави отъ този меракъ да търси исклани и онеправдани турци, а да отиде въ Македония и тамъ да изучи какво е положението на България подъ угнетението на Султановото управление, да изброи колко жертви има свободата и да дигне гласъ въ колонитѣ на в.

„Таймсъ“ за въстържествуването на свята свобода, товава само ще го наречемъ достоенъ послѣдователъ на Джонъ Хауардъ и на Уилбфореъ. Да не мълчи прѣдъ угнетението на индийското мюсюманско население; а да отиде тамъ да изучи причинитѣ на всичкия упадѣкъ въ Индия.

Администрацията на в. „Таймсъ“, който има голѣмо реноме, като честенъ и безпристрасенъ вѣстникъ, при такова едно финансово, вѣлѣдствие лъжитъ на единъ биготъ Стамбулистъ като Баучера, да се умие прѣдъ лицето на българския народъ и прѣдъ цѣлъ святъ, трѣбва да си повика пазадъ този кореспондентинъ и да го замѣти съ другий пѣкой по-прокопанъ. А пъкъ на българското правителство ще кажемъ: при подобни случаи, да не си харчи толкова своята услужливостъ и гостопримство, защото народния суверинитетъ не позволява да се правятъ такива отстъпки на разни англичани. При тѣзи лъжи, които е нищо не можатъ да се потвърдятъ и не можатъ се потвърди, най-умѣтното за българското правителство е да накара господина Баучера да испита участъта на Шадурина, защото това го диктува народната честъ и народния суверинитетъ.

Нѣщо за аптекитѣ въ България.

(Писмо изъ Нанси)

Въ България една отъ професиятъ, която е запазена само за нѣколко лица, свободна отъ конкуренция и прѣдавающа се на наследество, е аптекарството. Не искаме да кажемъ че само нѣколко души могатъ да свършатъ по фармацевтиката, а искаме да кажемъ че само нѣколко лица могатъ да иматъ аптеки и то на законни основания и този законъ, който имъ дава това право, ги запазва отъ всекаква конкуренция.

Като разгледахме Санитарния Законъ отъ 1888 год. въ отдѣлтъ за аптекитѣ, сметохме за нужно да позанимаемъ читателитѣ си съ нѣкои отъ нашитѣ разсуждения по съдържанието на този законъ.

Членъ 156 гласи така: „дава се разрѣшение за отваряне и съдържане аптека само на лица туземци, Български подданници.“

Членъ 158 гласи: „разрѣшава се отварянето на аптека по съображение на числото на жителитѣ, тъй цото да се пада една аптека на 8000 жители, като се взема въ съображение населението само на града.“

Членъ 163 гласи така: „притежателътъ на една аптека, както и наследникитѣ му могатъ да продаватъ аптеката си на друго лице или да ѝ управляютъ чрезъ единъ провизоръ или магистръ, ако тия лица отговарятъ на условията. А членъ 162 гласи: „Отъ една аптека до друга трѣбва да има най-малко едно разстояние отъ 250 метра въ всеко направление на улицитѣ.“

Горѣцитиранитѣ членове отъ този законъ ни правятъ голѣмо впечатление и ний не считаме за излишенъ трудъ да се позанимаемъ съ тѣхъ. Споредъ чл. 156 излиза, че аптекаритѣ въ България трѣбва да бѣдѣтъ туземци и български подданници. Законотателътъ като е съставялъ този законъ е ималъ прѣдъ видъ, че аптекарството е една добра професия и отъ тази професия трѣбва да се ползува този, който е корененъ български гражданинъ, роденъ въ България. Но понеже закона не може да дѣйствува обратно, то той не е искалъ да затвори аптекитѣ на тия, които не сѣ коренни български граждани и които сѣ дошли отъ вънъ и сѣ отворили въ България аптеки, пропѣдени отъ силната конкуренция въ Европа и ласкани отъ добрия къръ отъ тази професия. Законътъ, казваме, не е искалъ да бѣде тъй грубъ къмъ тѣзи господа, но отъ друга страна той е прѣдизвикалъ границитѣ на мѣкостъта, защото ги е много облагодѣтелствувалъ съ единъ видъ монополъ. Законътъ позволява на 8000 жители една аптека, така цото въ единъ градъ отъ 16000 жители не може да има по-вече отъ двѣ аптеки. Разбираме такова едно законоположение да си има мѣстото, но само въ случай, ако въ България има градове безъ аптека, и желающитѣ да упражняватъ тази професия да не могатъ да отварятъ аптека тамъ, гдѣто има, а да ги кара да отиватъ тамъ, гдѣто нѣма. Но днесъ не е така: въ България нѣма градъ безъ аптека, всичкитѣ градове сѣ снабдени съ аптека, така цото се явява въпроса: трѣбвали ли закона да запрѣщава на единъ свършилъ по фармацевтиката да отвори една аптека, напримѣръ въ Шуменъ, гдѣто вече има три аптеки или не? Ний казваме че никой законъ не трѣбва да стѣснява все единъ свършилъ по фармацевтиката да си отвори аптека тамъ, гдѣто иска. Законътъ, който опредѣля числото на жителитѣ, които трѣбва да си набавятъ медикаменти отъ една аптека, е отнелъ правото на всѣкий новъ свършилъ по фармацевтиката и го кара да става слуга на онѣзи, които законътъ е облагодѣтелствувалъ. Споредъ духътъ на този законъ излиза, че тѣзи новъ свършилши, които като старитѣ не сѣ свършили по една или двѣ години, а

цѣли деветъ семестра, да чакатъ населението въ градоветѣ да порастне, че тогава да могатъ и да отворятъ аптека; обаче и това нищо не ни помага, защото отъ една страна стѣнително е нѣкогъ Върховний Медицински Сѣвътъ ще даде това право, а отъ друга, споредъ статистикитѣ, излиза, че населението въ градоветѣ расте съ единъ незначителенъ процентъ, даже въ нѣкои се намалява, по причина на изселванията на турцитѣ.

Другата частъ на цитирания 156 членъ гласи, че аптекариня трѣбва да бѣде български подданникъ. Въ таквъ случай закона се явява недостатъченъ, защото не е прѣдвидѣлъ какво става съ правото на този аптекаринъ, който не е български подданникъ. Ний сме на мнѣние, че на онѣзи аптекари, които не сѣ български подданници, трѣбва да имъ се отнеме правото да иматъ аптека и да ний се позволява да приематъ българското подданство, защото единъ, който е печелилъ цѣлъ двадесетъ години прѣдизпитието си въ България и нѣго е сметъ за нужно да стане български подданникъ, не трѣбва да му се дава подданство, защото желанието на таквъ единъ аптекаринъ да приеме българското подданство въ случай, не ще бѣде чистъ естѣвенъ и патристическо, а едно насилно желанието, изказано прѣдъ видъ на едни облага. Подданството или по-добре българското подданство не е артикулъ, който се подава и купува на пазаря. Законътъ не трѣбва да прѣдизвика само за чуждинитѣ и да ги облагодѣтелствува, а трѣбва да се взима въ съображение и българинътъ и българския подданникъ аптекаръ.

Така като разгледахме този членъ отъ Санитарния законъ и изложихме неговитѣ трѣбования, ний ще разгледаме отъ друга гледна точка, именно, имали други професии, които така да сѣ закрилени отъ покровителството на нѣкой законъ. Да вземемъ професията докторъ на медицината и адвокатството. Въ всекий градъ може да има толкова доктори, колкото пожелаѣтъ да останѣтъ въ него и да си практикуватъ професията, така сѣщо и съ адвокатитѣ. Нигдѣ въ законитѣ не е казано, на толкова хиляди жители трѣбва да има единъ докторъ или адвокатъ. Всичкитѣ професии сѣ останени подъ економическия законъ на прѣдложеніето и дирението (offre et demande). Самитѣ доктори, както и адвокатитѣ, щомъ разбератъ, че не имъ изнася да стоѣтъ въ единъ градъ, защото има много доктори или адвокати, които иматъ клиентелата, ще напуснатъ този градъ и ще отидѣтъ другагдѣ, гдѣто има по-големо дирение, а пъкъ по малко прѣдложени (offres).

Споредъ членъ 163 отъ сѣщия законъ излиза, че правото на аптекаръ се прѣдава по наследество на жената или се продава. Това законоположение ний се вижда да не вѣрви въ хармония съ всички това, което по-горѣ изложихме. Правото на единъ господинъ да има аптека въ единъ градъ, исчезва съ смъртъта му, остава само аптеката, която е вънъ, която може да се продава и купува. Жената на покойния аптекаринъ при този законъ не може да се ползува отъ правото на мжжѣтъ си, а само може да продаде аптеката, като вънъ, на кого и да бѣде, но аптеката би трѣбвало да захване да функционира, когато влѣзе въ нея този, на когото е разрѣшено отъ Върховний Медицински Сѣвътъ, защото Върховний Медицински Сѣвътъ може да разрѣши на другий а не на синътъ на умрѣлия аптекаръ. Отъ това излиза, че този членъ не сходяствува съ членъ 155, гдѣто е казано: „никой не може да отвори аптека безъ разрѣшението на Върховний Медицински Сѣвътъ, утвърдено отъ Министра на Внѣшнитѣ дѣла“. Това, което се добива чрезъ това едно разрѣшение, не може и не трѣбва да прѣминува на наследникитѣ, защото макаръ тѣ да не да продължаватъ професията на своя бѣща, не могатъ да приематъ по наследество правото исклучително дадено нему и което право се свършва съ смъртъта на това лице.

Въ заключение, ний ще изложимъ мнѣнието си което се основава чисто и просто на това, че никой законъ не трѣбва да ме ограничава отъ упражняването гдѣ да било професията, която съмъ придобилъ слѣдъ четри годишно сѣдване и издържане на нуждитѣ испити, и още че българи свършилши по фармацевтиката трѣбва да иматъ правото да си отварятъ аптеки гдѣто и да било, а не да се каратъ да ставатъ слуги на чуждестранници, чужди подданници, които доброто на България и нейното прѣусѣвяване държатъ на колѣнитѣ си. Ний сме на мнѣние, да се измѣни тази частъ на закона, гдѣто се говори за правото за отваряне на аптека и да се даде на всѣкой свършилъ на фармацевтиката българинъ правото да си отвори аптека тамъ, гдѣто иска. Това право трѣбва да се дава само на българи и на български подданници, и българското подданство не трѣбва да се харчи така евтино като дукѣтъ на чаршията и да се дава на разни фонъ Муховци, които като излѣзатъ изъ България, т. е. слѣдъ като си оплетѣтъ кошницата, да ругаятъ всѣчко народно и всѣчко българско. Закона трѣбва да бѣде строгъ въ устройството на аптекитѣ и на казанитѣ да бѣдѣтъ по-строги, за да не ставатъ алоучиотѣбленія, които и днесъ така изобилствуватъ, благодарение на слабата ревизия. Конкуренцията нѣма да остави никога цото аптекитѣ да се натрупатъ само въ единъ градъ, тя ще ги така распредѣля, цото никой градъ да не бѣде безъ аптека. Отъ това ще послѣдва и правото на градскитѣ сѣвъти да могатъ да доставятъ най-употрѣ-

бителните цфрове за своите амбулатории, цфрове, които се купуват безъ рецепти и такива да даватъ на бѣднитѣ безъ пари и да не си трупатъ бюджети съ излишни разходи.

Членъ 162 отъ ежщия законъ гласи: „Отъ една аптека до друга трѣбва да има най-малко едно разстояние отъ 250 метра въ всѣко направление на улицитѣ“. Въ този членъ законодателятъ като че е искалъ да прокара нашата теория, но не е успѣлъ. Тукъ законодателятъ е искалъ да прѣдпази щото аптекитѣ да не бѣдѣтъ една до друга. Този членъ ний искаме да бѣде измѣненъ въ такава смисълъ, щото мѣстото на една аптека да се опрѣдѣлява отъ градекия съвѣтъ. Разстоянието, опрѣдѣлено въ горния членъ, никакъ не може да постигне цѣльта, отъ която законодателятъ се е въехищавалъ. Апекитѣ въ градоветѣ трѣбва да бѣдѣтъ разпрѣстнати така, щото въ едно най-кратко врѣме да можѣтъ гражданитѣ да намѣрѣтъ цфрове въ случай на голяма нужда, когато не трѣбва да се бѣга отъ долинния край на града въ центра за цфрове.

Ний апелираме за измѣненіето на този законъ, защото безъ измѣненіето му ний сме осѣдени да служуваме на разни гърци, сърби и евреи. Когато за това ний не си харчимъ паритѣ и стоимъ въ чужбина съ години. Така ежщо обрѣщаме вниманието на надлѣжащото мѣсто да се позанимае съ селскитѣ аптеки.

Нанси, 25 Септ. 1895. Ив. Ц. студентъ по фармацевтиката.

Б. Р. Както виждате граждани, нашитѣ аптеки въ града, еж на такива мѣста, щото да можѣтъ да помагатъ скоро само на центра. Долната махла и Странската махла се намиратъ много далечъ отъ апекитѣ. Не ще бѣде заѣ ако градекия съвѣтъ се заинтересува съ този въпросъ и намѣри друго подходящо мѣсто на една отъ апекитѣ въ града, защото тѣ сѣ почти една до друга.

Рѣчта на Министръ-Президента въ Плевенъ.

На 27 й м. м. градътъ Плевенъ билъ посѣтенъ отъ г. министръ-президентъ д-ръ Стоилова и отъ г. г. министратѣ Маджаровъ и Минчевъ. Въ банкетътъ, който се е далъ въ честъ на скѣпнитѣ гости, г. Стоиловъ е държалъ една дълга рѣчь по вътрѣшната и външната политика на правителството, която е отъ твърдѣщата правителствена.

Ний нѣмаме възможностъ да помѣтимъ цѣлата тая рѣчь и ще се задоволимъ само съ нѣколко извлѣчения, които можѣтъ да ни дадѣтъ общо прѣдставление на съдържанието и значението на тая рѣчь.

Слѣдъ въжнителната частъ на рѣчта си, въ която благодари на плевненскитѣ граждани за бѣскавия приемъ, който сѣ направили нему и на другаритѣ му, г. Стоиловъ минѣлъ къмъ вътрѣшната и външната политика на кабинетътъ. Той започналъ най-напрѣдъ по задачата на правосѣдието и какво трѣбва да бѣде то и казалъ, че правителството иска съединитѣ и прокуроритѣ да бѣдѣтъ справедливи, независими и строги изпълнители на законитѣ.

Слѣдъ това той минѣлъ по въпросътъ за учебното дѣло въ страната и изложилъ мѣркитѣ, които правителството мисли да вземе въ прѣдстоящата сесия на Народното Собрание спрѣмо подобрѣнието на учебното дѣло. Относително учителитѣ, той се изразилъ приблизително тъй:

„Азъ не искамъ учителитѣ да бѣдѣтъ партизани:—тѣ нека си гледатъ училището. Възмущава ме и поведението на нашитѣ студенти. И азъ съмъ билъ въ Германия и съмъ приежтствувалъ на ония буйни студентски общества; виждалъ съмъ тѣхнитѣ широки, хубави и благородни идеи и самъ съмъ билъ такъвъ; но когато отпослѣ въ живота коеситѣ побѣлѣватъ отъ житейскитѣ грижи и тревоги; когато човѣкъ на жизненний пѣтъ се облъсква съ грубата дѣйствителностъ — тогава именно вижда, че всички тия идеи една по една изхвъркватъ и не остава нищо! Нека нашитѣ младежи си приготвятъ запасъ отъ по-вече такива благородни идеи, та при срѣща въ живота съ грубата дѣйствителностъ — да има какво да имъ остане. По такъвъ начинъ, живота ще е по-привлѣкателенъ и ще подбужда къмъ дѣятелностъ“.

По управлението финанситѣ на държавата, г. Стоиловъ е казалъ, че правителството се ръководи отъ принципътъ, щото селениитѣ да не бѣде толкова притрупанъ съ даяждия и данъцитѣ да бѣдѣтъ равномерно разпрѣдѣлени. Една крачка къмъ облекчение 90% отъ населението, казалъ той, е вече направена.

„Населението почувствува — продължава г. Стоиловъ — това облъгчение. Въ нѣкои околии, като орханйиската, десетъка е билъ намаменъ съ

70%. Азъ заварихъ — казва той — единъ бюджетъ, при който свѣрхемѣнитѣ кредити ежедневно се искаха. Намалихъ го съ 11 милиона. Бюджетътъ е така точно прѣдвидѣнъ, щото до днесъ нито една стотинка свѣрхемѣнитѣ кредити е поисканъ; колкото сме прѣдвидѣли, толкова събираме, толкова и израсходваме. Законътъ за акциза се поерѣща съ протестъ отъ страна на Австрия, но съ личното си прѣбывание въ Виена — въпросътъ се изравни и еключената спогодба съ Австрия е въ наша полза, защото отъ 1897 година ний ще имаме право да облагамъ нѣкои австрийски стоки, като дрѣхы и др. съ 30%, а останѣлитѣ ще плащатъ 14 1/2%. Отъ тукъ ще имаме единъ приходъ отъ 5—6 милиона лева, съ който ще облекчимъ пакъ селското земледѣлческо население, като намалимъ десѣтъка. Ний положихме за основа такава епегема за облагане съ даяждия, каквато при всичката борба въ най-цивилизованитѣ страни, като Франция, Англия, гдѣто съ години се борѣтъ и не можѣтъ да въведѣтъ прогресивния данѣкъ. Ний го турихме за основа при облагане съ данѣкъ недвижимитѣ имоти и емялка. Ний се погрижихме и за повдигане на нашата индустрия и занаятитѣ; не забравихме при това и конезаводството, устройхмѣ два конкурса, купувахме конѣ съ високи цѣни, за да подбуждимъ населението, да отглежда хубави и отъ добра рода конѣ; покровителствуваме разни дружества, които се основаватъ; опростихмѣ устройството на земледѣлческитѣ каси, за да можѣтъ хора подъ гаранция да взематъ и по-големъ сумми, съ по-малко лихва — която ще намалимъ до 6% — та да можѣтъ, като исплащатъ главницата въ нѣколко години, да си спестѣтъ и свой капиталъ.

Относително упрѣкванието, че правителството правяло спѣнки по македонското дѣло, г. Стоиловъ казалъ, че не е вѣрно това, но че сѣ биле вземани строги мѣрки спрѣмо всички, които сѣ спекулирали съ македонското дѣло и сѣ продавали юначество не на въстанническото бойно поле, но по улицитѣ на София и другитѣ крайгранични градове.

По външната политика той констатиралъ добритѣ отношения съ всички държави.

„Само испрацанието на депутацията—каза той — и убийството на Стамболова отъ личнитѣ му неприятѣли, озлоби пресата въ Австрия и Ромѣния, но сѣга всичко е въ редѣтъ си. Радущия приемъ, направенъ на нашата депутация въ Русия, е знакъ на съвършенното ни помирение, което ще стане съ отварянието на камарата. Никакви отетѣжки нѣма да направимъ. Азъ съмъ прѣдъ всичко за деина: „България за българитѣ!“ Но насъ ни свѣрватъ съ великата Славянска държавна плѣмнени върѣки и религия и въ нашъ интересъ е да се държимъ съ нежъ. За да се разбере по-ясно това, нека ми бѣде позволено да укажѣмъ на ползата и вѣдѣтата, която ще бѣде резултатъ отъ държението съ двойния съюзъ или съ тройния. Ако ний бѣдемъ съ тройния съюзъ, който ще подпомагаме въ войната му съ двойния съюзъ и ако побѣди тройния съюзъ, ний ще спечелимъ кралство; ще имаме може би — частъ отъ Солунски вилаетъ, за да се доближимъ до Бѣлото море, но ако тройния съюзъ бѣде побѣденъ, България ще бѣде заличена отъ картата! Ако ний бѣдемъ свободни, не поддържаме никого и при отваряние войната вземемъ страната на двойния съюзъ, каква ще е ползата за България? —Ако двойния съюзъ бѣде побѣденъ, ний ще си съществуваме както и сега; но ако двойния съюзъ побѣди, за нашитѣ 300,000 храбри войници, които ний ще можемъ да извадимъ за да го подпомогнемъ, каква ще ни е наградата? О, тя е голяма: С. Стефанска България, плюсъ, може би, Одринския и Солунски вилаети. Какво виждате, интереситѣ на страната ни налагатъ да се държимъ съ нашата освободителка“.

Ний не можемъ да не рѣкоплѣскаме на подобна една программа на правителството, която е изложилъ г. Стоиловъ. Не вѣрваме, да има истински българинъ, който да не желае щото правителството да се ръководи отъ подобни възглѣдове по вътрѣшната и външната политика на отечеството ни. Желателно е само, щото правителството да се придържа строго о тая программа и да не прави лежелателни опущения, защото е твърдѣ осѣдително ако думитѣ не се съгласяватъ съ дѣлата. И едно строго придържаніе на правителството о подобна една политика ще спечели симпатиитѣ и поддържката на цѣлия народъ.

Дано дѣлата не измѣняватъ на думитѣ!

Шуменскитѣ шмитикулювци.

(Про писмо изъ София)

Азъ мислѣхъ, че щомъ Василь Кожухаровъ прочете загатванието въ първото ми писмо, като раскаянъ грѣшникъ, ще си поси-пе главата съ пепелъ и ще мѣкне. Убѣдихъ се обаче отъ послѣдний брой на „Народно

Съзнание“, че той не билъ отъ тия исправни прѣстѣпници, които щомъ се хванѣтъ въ едно заварено прѣстѣпление, колѣничѣтъ за великодушна прошка прѣдъ увреденното отъ тѣхъ общество.

Тая неговъ не окачествима нахааностъ, своиственна само на закаленитѣ прѣстѣпници, ме заставява да отидѣмъ по-нататѣкъ въ своитѣ раскрития: да ви пратиѣ за напечатване нѣколко само отъ неговитѣ писма, и да ви дамъ пълното си съгласи за тѣхното публикувание.

Пращамъ ви още и други дѣтъ извлѣчения: единото отъ приказѣтъ на нѣкогашния Шумнен. Окр. Управителъ Б. Райновъ, а по настоящемъ учителъ въ Руссенската гимназия, а другото отъ тъмнитѣ дѣла на Ат. П. Краева. Тия послѣднитѣ двѣ извлѣчения сѣ пълна характеристика за душевния миръ на тия двоица велики либерали, на ако цѣте и демократи-сопаджии.

г. Шуменъ 26/II/1887.

№ 1920

Г-ну Шумен. Окр. Управителю,

Имамъ честь да Ви помоля да ми разрѣшите да испратя на въдворение (сирѣчь, да ги интернира, заб. Р.) въ мѣстожителството имъ находящитѣ се въ града ни бездѣлници, които не се занимаватъ съ никаква работа, а именно: бившия бригаденъ командиръ Шиварова, бившии Шумен. Окр. Управителъ Ат. Илиева и бившии Инспекторъ на Пловдивското учебно Окрѣжие Стояна Звимова.

Окол. Началникъ В. Кожухаровъ

г. Шуменъ 31/III/1887

№ 2083

Господ. Шумен. Окр. Управителю,

Повторно Ви моля да ми разрѣшите да интернирамъ лицата, за които е дума въ писмото ми отъ 26 того, тѣй като тия лица сѣ постѣпката си и дѣлата си, сѣ вкоренили силно подозрѣние даже и у най послѣдний гражданинъ. (Себе си трѣбва да е разбиралъ доносѣтика-искателъ на хорски нещастия подъ името послѣдний гражданинъ. заб. Р.)

Окол. Началникъ В. Кожухаровъ.

г. Шуменъ 13/IV/1887

№ 2336

Г-ну Шумен. Окр. Управителю,

Въ допълнение на писмата си отъ 26 и 31 миналий мѣсець мартъ подъ № № 1920 и 2083, съ настоящето си Ви донасямъ, че отчислений Пловдивский Училищ. инспекторъ, Заимовъ се намира въ Шуменъ, безъ работа, не притежава никакви имоти (бродига—вагабонтинъ, сирѣчь, заб. Р.), жена си и дѣцата си испрати вчера за Женева, а той самъ останъ тукъ да политиканствува. Събира се съ най съмнителнитѣ граждани, (Кои ли пѣкъ ще сѣ тѣ? заб. Р.)

Окол. Начал. В. Кожухаровъ.

ПРИКАЗЪ

№ 201 13/IV 1887 г.

До Околийскитѣ Началници отъ Шуменский Окрѣжъ.

На основание рапортитѣ на Шумен. Окол. Началникъ, съ дата 26, 31 мартъ и 13 априлий т. г. подъ № № 1920, 2083 и 2336, заповѣдамъ Ви безъ поискване на повторни разрѣшения, да интернирвате веднага по мѣстожителствата имъ всички подозрителни и политиканствующие лица.

Шумн. Окр. Управ. Б. Райновъ.

25/II 1893 г.

№ 1741

До Г. Шумен. Окр. Управителю.

Шуменский гражданинъ Ат. Краевъ ми донасе, че билъ поканенъ отъ нѣколцина Шуменски граждани да вземе участие въ митингътъ насоченъ срѣцо правителството въ видъ на протестъ по поводъ изваичанието Митрополита Климентъ изъ Митрополията и пр. и пр.

Послѣ това донесение отъ великия патриотъ Краева и телеграммата на управители

П. Иванова (талантливият ни (sic) поетъ) Стамбуловъ съ телеграмма заповѣда: *Паунчовъ* да се интернира въ Бръзово, *Миндовъ* -- въ Голѣмо-Конаре, а В. Юрдановъ, Я. Сакъзовъ и Г. Ранчовъ, освѣтъ като се иматъ подъ строгъ надзоръ, да имъ се кажи, че ако тѣ не се откажатъ отъ намѣрението си, да бъдатъ интернирани въ Голѣмо Конаре.

Послѣ всичко това съмнявате ли се, г-да читатели, въ либерализмътъ и демократизмътъ на горѣизбраннытъ типове? За бога, не дѣйте!

София, 2 Октомвр. 1895 г.

Х. З.

ВЪТРЕШНИ НОВИНИ.

Утрѣ ще стане тържественното полагане основния камѣкъ на новото здание на читалището „Арх. Михаилъ“ въ градътъ ни. Минѣлата година прѣзъ Ноември читалището празнува юбилей на своето основаніе; тая година то хвърля основитѣ на една красива постройка въ центрътъ на градътъ. Ний имаме случай да видимъ планътъ на туй хубаво здание, изработенъ въ Парижъ. То ще обема библиотека, единъ салонъ, приспособенъ за прѣдставленіе и пр. и едно кафене-читалня. За дълги години, построяването на едно сродно помѣщение за читалище съ удобенъ салонъ за събрания, сказки, литературно-музикални вечеринки, прѣдставления или други забави е било въжделението на Шуменската интеллигенция и на шуменци изобщо. Това желание на граждани и на интеллигенция си е оставало все желание, никога не изпълнено, никога не привѣдено въ изпълнение, понеже прѣшкитѣ сж били много, най-първо, сръдства сж липсвали. Най-послѣ, благодарение на читалищното настоятелство, което взе отъ година насамъ подъ своя грижа осъществяването на това постоянно бѣлуване на Шуменци, благодарение и на общинското управление, което не отказва и неотказва да улесни читалищното настоятелство въ зададената му задача, било като отстъпа градеко мѣсто за помѣщение на читалището, било като прѣдвидѣ въ бюджета си насърчителни за настоятелството сумми за постройката на новото здание, — всеобщото това желание на градътъ ни влиза въ пѣтьтъ на осъществяването си. Въ шуменския Окр. Свѣтътъ не останѣ сжщо назадъ III похвалното насърчване, което се прави отъ всежидѣ на читалищното настоятелство. Той е прѣдвидѣлъ въ бюджета си за идѣщата година една сума отъ 10,000 л. ва на читалището за новото му помѣщение. Съ собственитѣ си сръдства, съ които има да располага читалището, съ помощитѣ, които му се правѣтъ отъ общинския и окр. свѣтъ, и съ доброволнитѣ пожертвования, които ще се направѣтъ неспрѣмѣнно отъ гражданитѣ за тая цѣль — читалищното настоятелство може да се надѣе да довърши въ единъ недалеченъ день хубавата постройка, основния камѣкъ на която полага утрѣ свѣдѣтъ отпущекъ на Божественната литургия при присѣтствието на гражданитѣ.

Когато хванѣтъ нѣкого „съ малката ока“ и го запитатъ, защо продава екипъ, той вмѣсто да отговаря на запитването, само *прѣджокува*. Такъвъ е случая и съ Василъ Кожухарова.

Хората му посачватъ на свидѣтели, отъ които на едното само може да се даде толкова вѣра, колкото на хиляди покварени нищожни кожухаровци; казва му се открито отъ софийския ни кореспондентъ, че ако още веднѣжъ посмѣй да приписва своитѣ безчеловѣчни дѣла другиму, ще се напечататъ собственорѣчнитѣ му писма, на които е положенъ и подписътъ му, съ който на нѣколко пати настоятелно е искалъ интернирването на *Замкова*, *Ат. Илиева* и *Подомковникъ Шиварова*, а той съ свойствената нему безчеловѣчност, всѣчески се сили да се ископчи, и да стовари своитѣ грѣхове другиму, както ония по интернирването на Икономовци и Саблева. Но какво можете да очаквате отъ единъ *именъ*, който е расѣлъ въ сплетни и интриги, и който само прѣзъ сплетни, интриги, подлизурства и доносничества сръщу свои познати приятели и благодѣтели, е достигналъ отъ расилентъ, до завидната дължностъ Околийскиятъ Началникъ?

Казва ни Кожухаровъ чрѣзъ „Народно Съзнание“, че когато щѣли да се интерниратъ Икономовци, той не само не знаѣлъ отъ по-рано за това, но и не билъ него день даже въ Шуменъ, а билъ на обиколка по селата.

Чудна память, наистина! какъ да запомни пѣкъ и деньтъ, и гдѣ е билъ? Ами тогавашниятъ конний старши стражаръ, г. Ради Кавалджиевъ, ни говори съвсѣмъ друго: че именно тоя сѣщиятъ Василъ Кожухаровъ, въ качеството си на тѣхенъ шефъ, на тѣхенъ Окол. Началникъ, е заповѣдалъ да вземѣтъ сѣ пѣшиятъ старши стражаръ П. Маркова по десѣтъ стражари и се упѣятъ: Кавалджиевъ въ домътъ на покойникъ Т. Икономова, за да го задигне и отпрати за Търново, а втория, П. Марковъ, пакъ за сѣщата цѣль, въ домътъ на брата му Димитра.

Господа Ради Кавалджиевъ и Петъръ Марковъ, вий сте живи и жители на г. Шуменъ. Поправѣте вашия нѣкогашенъ шефъ въ тая му неволна, можеби, грѣшка.

По-надолу Василъ Кожухаровъ ни казва, че а-

ко П. Дюгмеджиевъ, Янко В. Симеоновъ, Ст. Ивановъ, Атанасъ Икономовъ и много други граждани, на които еписѣктътъ се съхранявалъ у Ст. Ивановъ, не сж били изезавани или интернирани тѣй както го искалъ „всесилния“ Ранчовъ, трѣбвало да се благодари исключително нему (Кожухарову) и Б. Райнову. Тукъ ще останемъ да отговорѣтъ самитѣ заинтересувани лица, понеже много добри познаватъ всѣкаквито Кожухаровци или Райновци, надолѣ за пакостъ прѣзъ размирнитѣ врѣмена градътъ ни.

Колкото за случившето се сръщу 19 Февруарий 1897 год. ний ще задѣжимъ г. г. Митя Войниковъ и Радуща Симеоновъ да отговорятъ Кожухарову. Ако Кожухаровъ отъ злоба замѣлчава истинната, увѣрени сме, че тѣ като бивши членове на тогавашното либерално бюро, и като участвуващи въ събранието, гдѣто прѣзъ нощта се взе рѣшеніето, за осъществяване налѣжащата междусособица, и за прѣдотвръщаване на кръвопролитіето, да се взематъ поискитѣ въ вѣрни рѣдѣ, ще кажѣтъ самата истинна. Има още десѣтина други, които сж присѣтствували, каквото напр.: Х. Марковъ, Хр. Бидиревъ, Вичу Ивановъ и др. на това събрание; но понеже тѣ и днесъ минаватъ за приятели на Ранчова, за това и не имъ посочваме имената. Посочваме нарочно само М. Войникова и Р. Симеонова затова, защото сж не само интимни приятели на Кожухарова, но още и за това, че сж отъ една и сѣща политическа-сопаджийска партия.

Послѣднитѣ два броя на в. „Съгласие“ отъ 15-й и 22-й Септ. съдържащи въ себе си статията по юбилей на Ив. Визова и написана отъ неавѣстенъ авторъ подъ псевдонима Кусео Сантониинский, произведохъ между читателитѣ отъ града ни силно негодование и отврапающе впечатление не само противъ автора, но и противъ самия вѣстникъ „Съгласие“. Може положително да утвърдимъ, че симпатитѣ, които в. „Съгласие“ бѣше си спечалилъ въ самото начало на излизаніето си и който прѣзъ послѣднитѣ нѣколко мѣсеца бѣхъ се остудили, то съ напечатването на статията на Кусео Сантониинский изчезнахъ всички къмъ в. „Съгласие“, редакцията на който не се посрами да стане изразителъ и проводникъ на такива хули, обвинения и мерзости, които могатъ да притежаватъ само единъ търговачи съ перото.

На 5-й того въ тукашния Окр. Свѣдъ се разгледа, при участието на сѣдебни засѣдатели, дѣлото по обвинението на извѣстния *тахтаба* Драмовъ, обвиненъ съ отклонението му отъ войничка повинностъ. Обвиненията бѣ защитаванъ отъ достойния (?) защитникъ, *Прѣславский народенъ сопаджия* и пр. и пр., отъ адвокатитѣ Ангеловъ и Драгулеви.

Това, което най-много направи впечатление на многобройната публика, е че *Прѣславския* на всѣка крачка въ блудкавитѣ си рѣчи величаше *тахтаба*, че билъ човѣкъ съ *високи* (?) идеали, които рѣдко се сръщатъ у хора подобни нему, че той е заслужилъ (?) толкова на отечеството си, колкото може би не е заслужилъ никой вторий и най-сѣтъ сж кланя прѣдъ „честния, идеалния, свѣтлия Драмовъ“; значи, кланя се прѣдъ едно бивше Стамбулово ордие.

Който не познаваше Краева, вѣрваме, че си е съставилъ тоя день ясно понятие, що за стока е.

И така, „*Прѣславския*“, който се хвали на всѣкъ дѣ и всѣкога, че най-много се е борилъ противъ Стамбуловщината, излѣзе на 5-й того, съ вапрѣтна-ти рѣжави прѣдъ сѣдѣ, да защитава единъ бившъ Стамбуловъ палачъ, койго, подбужданъ, види се, отъ „високи и честни идеали“, (думитѣ на Краева) поддържаше една нетърпима тирания и се рѣши да сѣди многообичливия отъ всѣчки Дѣдо Климентъ.

Да не забравяме обаче, да споменемъ, че и при разглежданіето на това дѣло *Прѣславския* не забрави да си покаже благовоменителността. Той на нѣколко пѣти оскърби сѣдитѣ и прокурора; за което му бѣ забѣлзвано отъ Прѣдѣдателя и бѣше подигналъ цѣлъ скандалъ.

Утрѣ вѣчеръ, въ салонътъ на тукашното Военно Събрание ще се даде концертъ, въ полза на новоостроеното се здание на читалището „Арх. Михаилъ“ при участието на г-жа Панайотова и г. г. капелмайсторитѣ Блюмель и Червенка. Г-жа Панайотова не е нова за тукашната публика. Тя е участвувала и въ други устроени тукъ, преди двѣ години, концерти, дадени въ полза на сѣщото читалище. Г-жа Панайотова ни иде сега, свѣдѣтъ като е вземала участие въ концерти въ Букурещъ и други градове, гдѣто нейния талантъ и искусство сж били симпатично похвално уцѣнявани отъ една високата по музиката публика. Ний се надѣмъ, че гражданитѣ ще се въсползаватъ отъ случая да поддѣжатъ своята помощъ по тоя начинъ на читалището „Арх. Михаилъ“, и — сѣщеврѣменно да чуѣтъ хубава музика.

Ловченекъ в. „Защитникъ“, като говори по поводъ писаното въ в. „Народно Съзнание“ за г. Великова, казва, че самъ Краевъ прѣди 18 Май 1894 г. билъ твърдѣлъ въ нашия вѣстникъ „Защита“ за невинността на г. Великова по убийството на Бѣлчева. Редакцията на в. „Защитникъ“ грѣши, като казва, че Краевъ е билъ работилъ нѣкога въ вѣстникътъ ни, защото господствува никога не е боравялъ въ колонитѣ на „Защита“ и той е непричас-

тенъ въ борбата, която е водила „Защита“ противъ Стамбуловната тирания.

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ

Цариградъ, 3 того. Арменския комитетъ накара вчера да се затворятъ арменскитѣ магазини въ Нера и Галата, що бѣхъ се отворили. Завчера 150 души прибѣгли пакъ въ черквата на Нера и 60 въ черквата на Галата вслѣдствие по-нови безредици и яслили въ разни квартали на Стамбулъ, Касимъ-Паша и Хаской. Числото на жертвитѣ е неавѣстно, но навѣрно незначително. Въ черквитѣ прѣбгватъ тоже бѣдници и бездѣлници арменци, живущи уединени въ турскитѣ квартали. Това се отдава на очевидната дѣятелностъ на арменския комитетъ. Но и между мюсюлманското население владѣе силно възбужданіе вслѣдствие разнитѣ слухове, като, наприимѣръ, за голѣми устѣпки що щѣли да се направѣтъ на арменцитѣ. Намѣрили сж залепени обявления по този прѣдмѣтъ. Станхъ арестування и между мюсюлманитѣ. Положението, остава трудно, но не опасно. На дипломатическитѣ кръгове напраи неприятно впечатление факта, че арменцитѣ трѣбѣтъ пазово прибѣжище въ черквитѣ, нѣщо което се счита сериозенъ симптомъ. Има надѣжда, че разрѣшеніето на въпроса за реформитѣ се очаква наскоро и обнародването на този фактъ ще оталожи вълпненіето и отъ двѣтъ страни. Съ това що се докаже на арменцитѣ до каква стѣпенъ силѣтъ сж се погрижили за тѣхната участъ. Отъ друга страна надѣватъ се тоже да оталожѣтъ духоветѣ на турцитѣ, които ще видѣтъ че реформитѣ не намаляватъ върховенството на Портата и не унищожаватъ привлегрваното положение на мюсюлманския елементъ. Прѣговоритѣ между тримата посланици и Сандъ-Паша по реформитѣ, които траѣтъ отъ три дни насамъ, не сж дали още окончателенъ резултатъ; обаче очаква се споразумѣние.

Лондонъ, 4 того. Roiter съобщава отъ Цариградъ, че третѣт послѣства, който обработихъ на 11 Май проекта за реформитѣ, съставили вчера, въ споразумѣние съ Мониръ-Бей, главенъ секретаръ Министерството на Външнитѣ Дѣла, правилникъ по администрацията на арменскитѣ провинции. Сетѣтъ тримата посланици се сръж-ихъ съ Сандъ-Паша и одобрили правилника, който чака Султанско утвърждение. Посланицитѣ очакватъ още днесъ отговорѣтъ на Султана. Окончателното разрѣшеніе се очаква прѣзъ теченіето на седмица, чрѣтъ обнародване Императорското Ираде, съдържаще правилника, койго, между другото, обеща че Императорския Комисаръ, натоваренъ съ надзора за реформитѣ, ще бѣде Християнинъ. Една по-нова депеша казва, че навѣрно Султана ще приеме проекта за реформитѣ.

Цариградъ с. д. прѣговоритѣ на тримата посланици съ Сандъ-Паша свършени и проекта прѣтъ. Той ще бѣде разпекванъ днесъ въ Министерския свѣтъ и послѣ прѣдставенъ на Императорско одобрение.

Вина с. д. съобщаватъ отъ Букурещъ на „Neue Freie Presse“, че ромниската полиция намѣрила диритѣ на едного отъ Стамбуловцѣтъ убийци, които бидѣ нѣкой сж македонецъ Атанасъ, опасенъ размирникъ, извѣстенъ подъ прѣкорѣтъ Халю. Тѣй сжщо биле остановени нови улики противъ Тюфецнєва.

Цариградъ, 6 т. м. Днесъ излѣзе прадеото, одобряюще проектъ реформитѣ за Армения, прѣтъ отъ Портата и посланицитѣ на Англия, Франция и Русия.

ОБЯВЛЕНИЕ

Продаватъ се:

Двѣ кѣщи съ 1 1/2 драмъ вода, шесть дюгени, изаби, ахъри, находящи се въ гр. Шуменъ сръщу новата баня и принадлежащи на г. Т. Ив. Джебаровъ. За споразумѣние до сѣщия въ София или до изѣзочникѣтъ му, г. Киро Божиловъ, адвокатъ въ Шуменъ.

(6—1)

КНИГОВѢЗНИЦАТА

на

Димитъръ Ивановъ

Се прѣмѣти въ магазинѣтъ на г. Димитраки Кърджиевъ, до печатницата на Спасъ Поповъ, улица полицейска № 130.

Подѣрзая здравя, добра. Порѣжкитѣ се изпълнятъ бърже. Цѣни умѣрени.

(2—1)

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписанитѣ, обявяваме на г. г. гражданитѣ, че отъ 18 мѣсѣтъ прѣмѣстивме пивачницата си въ магазинѣтъ на Петръ Димитровъ, чаршия казанджійска, № 3, като приемаме порѣчки за разни дрѣхы: мъжески, дѣтески и офицерски. Работа бърза, чиста и съ умѣрени цѣни.

Снабдени сме и съ най-добри мѣстни платове.

Ст. Ив. Градинаровъ

и

Юрданъ Ангеловъ.

(3—1)

Свършиши по крѣпчеството.

Шуменъ, Печатница „Искра“.